

Pohádky

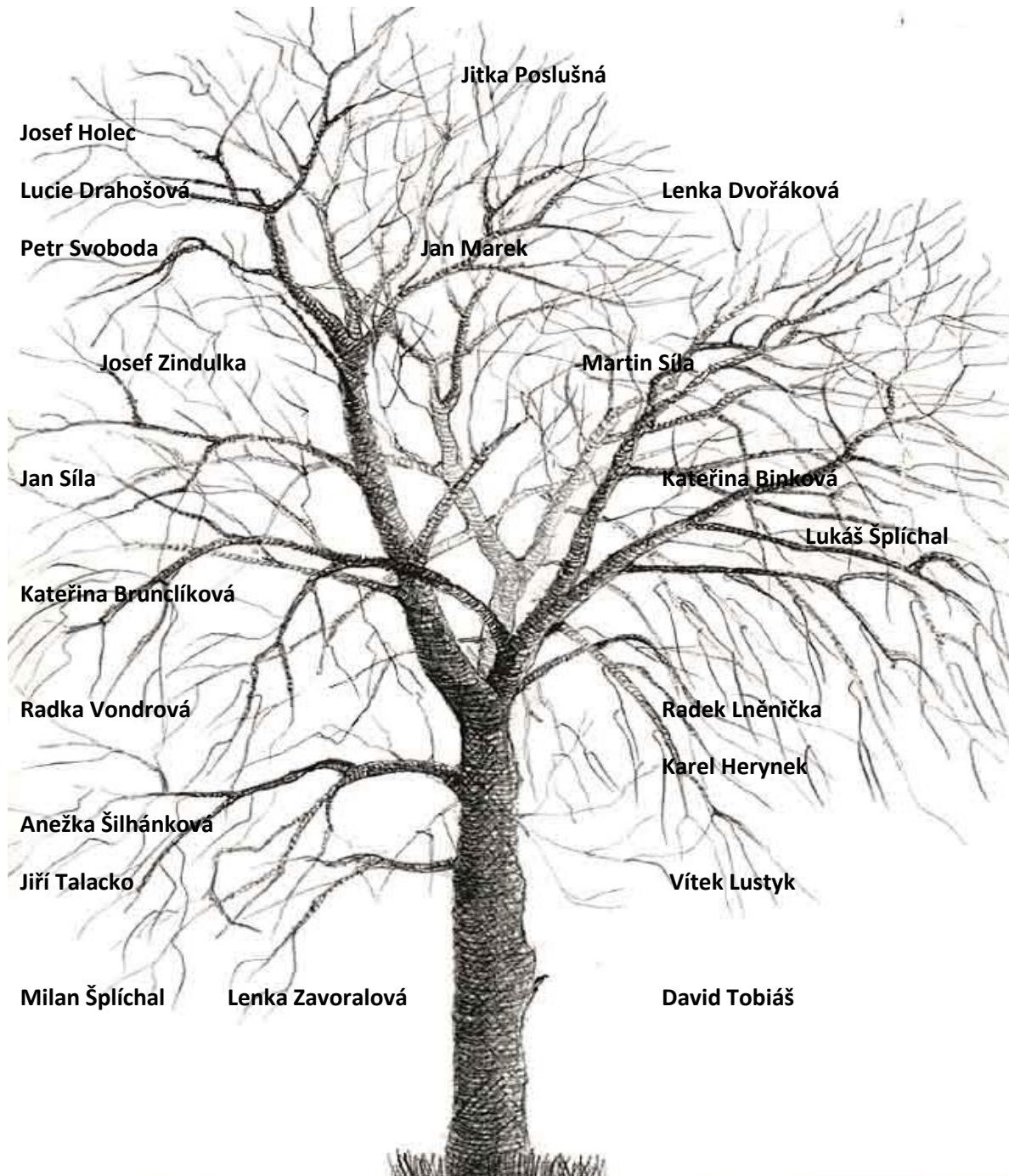
pro Rytíře řádu čtenářského

2014/2015

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. ročníku ZŠ Proseč - školní rok 2014/2015 jako součást projektu k rozvíjení čtenářské gramotnosti připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – tentokrát s využitím vlastní fantazie, ale i z okolí Proseče a vytvořili pro vás pohádkový strom.

Tajemná matematika

Napsala a ilustrovala Jitka Poslušná

Tadeášek byl v páté třídě. Celý rok neplnil úkoly. Jednou mu paní učitelka řikala:

„Tadeášku, musíš plnit úkoly, které ti já a ostatní paní učitelky dáváme. Když nebudeš poslouchat, může se stát, že v létě budeš chodit do školy.“ Jenomže Tadeášek si z toho nic nedělal. A tak se stalo, že musel začít chodit v létě do školy a doučovat se matematiku. Dostával úkoly a tentokrát se je snažil plnit. Ale vůbec ho nebavilo je počítat.

Jednoho dne se stal zázrak. Když psal Tadeášek úkol, najednou se začala všechna čísla hýbat. „Co to?“ pomyslel si. Uprostřed se vytvořily barevné kruhy a v nich běhala čísla. Tadeášek na to sáhnul. Najednou se ocitl ve světě, kde byly samé číslice. Nestačil se divit. „Ahoj, vítěj ve světě číslic,“ řekla Sedmička. Tadeášek se lekl. Ale odpověděl: „Ahoj, jak jsem se tu ocitl?“ Sedmička mu řekla, že by chtěly zpříjemnit jeho učení matematiky tak, aby ho bavila. Tadeášek si

všechno vyslechl a byl nadšený. Čekala ho totiž závěrečná zkouška a on to moc nechápal. Sedmička ho provedla městem. „A jsme tu, to je Číslička. Sem teď budeš chodit a doučovat se. Ale dej si pozor na Pětku. Není to hodná číslice.“ Tadeášek se chtěl zeptat: „A proč?“ Ale Sedmička už tam nebyla. Tadeášek byl ještě zmatený. Najednou se tam objevila paní Stovka. Byla to ředitelka této školy. „Tak pojď Tadeáši, za chvíli začíná hodina.“ Paní učitelka ho posadila do první lavice. Ostatní čísla na něj koukala, jako kdyby byl mimozemšťan. Tato škola nebyla obyčejná, v jedné třídě se čísla učila, kdy potřebuje nějaké dítě pomoc a jak pomáhat. Ve druhé třídě dětem pomáhala. Tadeášek teď byl v první třídě, aby viděl, že není sám, kdo neumí matematiku. „Ahoj čísla,“ toto je Tadeáš a my ho musíme naučit matematiku a práci s čísly,“ představila Tadeáše paní ředitelka. Když hodina skočila, zavedla ho do druhé třídy. Tam už čísla věděla, kdo to je i s čím potřebuje pomoc. „Tadeášku, pojď ke mně,“ řekla Šestka. Tadeášek k ní šel a Šestka ukázala na tabuli. „Tak, zkus vypočítat tento příklad.“ „Ale když já nevím, jak se počítá takový příklad.“ Šestka si k sobě pozvala Pětku a Dvojku. „Tadeášku podívej, Pětku a Dvojku stojí vedle sebe. Dvojka

má dvě jablíčka a Pětka pět jablíček.“ Pětka a Dvojka vyndaly z košíku jablíčka. Dvojka měla opravdu dvě, ale Pětka měla jen čtyři.

„Jak je to možné?“ podivila se Pětka. A Tadeášek byl zmatený. Proč mu Šestka říkala, že má Pětka pět jablíček, když má jen čtyři? Ale Šestka se rozzlobila. „Pětko, co to děláš, kde máš to páté jablíčko?“ „Tady,“ řekla Pětka. A teď to bylo všechno Tadeášskovi jasné. Už chápal, jak se počítají příklady, kterým dříve nerozuměl. Už chtěl všem poděkovat, když vtom přiběhla do třídy paní ředitelka a říkala: „Ztratila se Devítka. Tadeášku, ty jsi jediný, kdo nám může pomoci.“ „Já, ale jak to?“ řekl. „Ty jsi jediné dítě, které se o letních prázdninách snažilo vypočítat příklady, které mu paní učitelka zadávala.“ „Aha, ale jak vám mohu pomoci?“ „Musíš dojít na horu Světlo a tam najít zlého trola, který zde má nějakého tajného agenta. Nejdříve ale odhalíš toho agenta.“ „Já bych vám rád pomohl, ale doma mě čeká maminka. Bála by se o mě,“ řekl Tadeášek. „U vás se čas zastavil. Neboj, nikdo neví, že jsi pryč. Tak co, pomůžeš nám?“ „Ano a velmi rád.“

Tadeášek byl v ředitelně, aby mu paní ředitelka dala mapu k té hoře. Byla velká náhoda, že zahlédl Pětku, jak jde stejným směrem jako on. Tak se rozhodl, že jí bude sledovat. Myslel si, že třeba ona bude tím tajným agentem. Měl pravdu. Ten tajný agent byla Pětka. Dovedla ho až k hoře. Tadeášskovi došlo, že tam nemůže jen tak přijít a říct, že hledá Devítku. Řekl si, že zatím bude jenom poslouchat, co si povídá Pětka s trolm. „Neviděl tě nikdo přicházet?“ zeptal se trol. „Ne neviděl,“ odpověděla Pětka. „Tak co je nového ve městě?“ „Už zjistili, že zmizela Devítka a je tam jeden kluk jménem Tadeáš, který jí má najít a osvobodit. Dejte si pozor, pane trole.“ „Děkuji Ti. Až bude zase něco nového, tak přijď.“ Pětka odcházela a Tadeášek se schoval do křoví. Zjistil, že v hoře je ještě jeden vchod. Tak se jím vydal a došel na rozcestí. „Ale jak dál?“ pomyslel si. Tak se vydal doprava. A tak se dostal k vězení, kde byla Devítka. Vysvobodil ji a chtěli odejít. Jenomže v tu chvíli před nimi stál trol. „Čekal jsem tě Tadeáši. Ale nemysli si, že tě nechám odejít.“ Devítka se na první pohled Tadeášskovi zalíbila, a tak řekl: „Alespoň nech odejít Devítku.“ Jenomže Devítce se taky zalíbil Tadeáš, a tak řekla: „Já bez tebe nejdu.“ Byla to láska na první pohled. A trola to zničilo. Tak hora najednou řekla: „Jděte, jste volní.“ „Děkujeme, horo,“ řekli oba najednou. Devítka se najednou proměnila v hezkou holčičku. Po návratu do města se paní Stovka jen usmívala, ona o všem věděla a řekla: „Tak a vidím, že už umíte matematiku a ještě k tomu víte, co je pravé přátelství a tobě, Tadeáši, moc za všechny děkuji. Teď vás oba pošleme domů a buďte spolu šťastní.“ Tadeáš se ocitl ve svém pokoji, ale mrzelo ho, že tam s ním nestála i ta holčička. Ani neví, jak se jmenuje. Když šel na závěrečnou písemku, bál se. Ale vše dobře dopadlo. Udělal jí, takže po létě mohl jít do šesté třídy. Jak se vracel domů, tu holčičku uviděl na hřišti. I ona jeho poznala. Oba se k sobě rozeběhli a objali se. „Ahoj, bála jsem se, že už tě neuvídím. Zapomněla jsem ti poděkovat za záchranu. A abych nezapomněla,

jmenuji se Hanička.“ „ Ahoj, taky jsem se bál, že už tě nevidím, rád jsem tě zachránil.“ Tadeášek si hrál chvíli s Haničkou na hřišti. Potom šel domů za maminkou, aby jí řekl, že udělal závěrečnou zkoušku a slíbil, že se bude učit. A jak to bylo s Haničkou? Stali se z nich ti nejlepší kamarádi a možná i něco víc.

O rybáři a krásné víle

Napsal a ilustroval Radek Lněnička

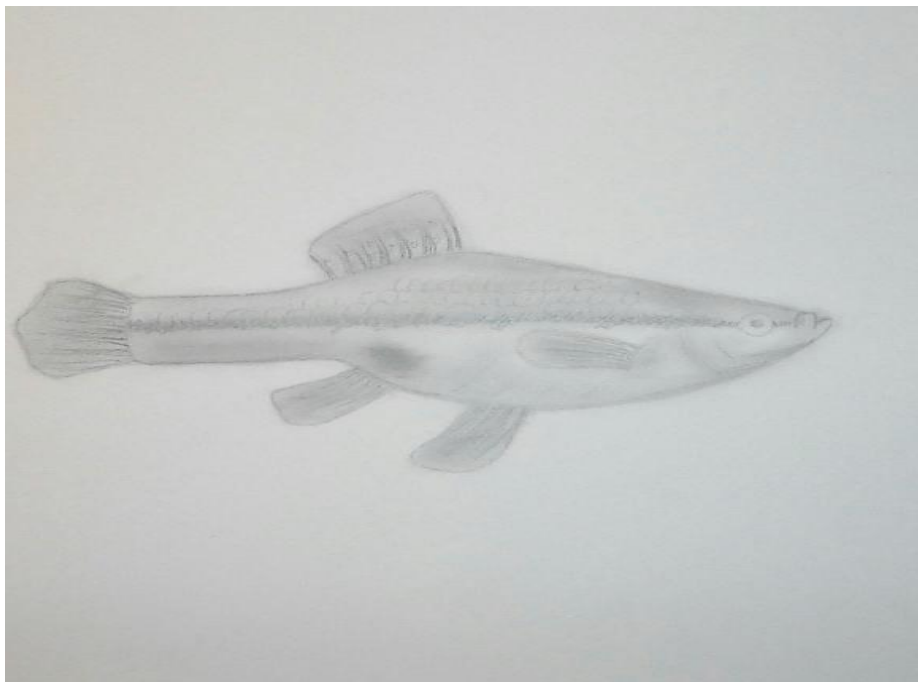

Za devatero horami, řekami a potůčky stála malá chaloupka. V chaloupce bydlel starý, odvážný rybář, který neměl nic jiného než svůj prut. Každé ráno se posadil na rozbitou lavičku nedaleko své chalupy. Když vyhlížel rybkou, kterou by mohl chytit, najednou se nad ním objevil obrovský černý mrak. Začalo pršet. Rybář se utíkal schovat. Jakmile byl ve dveřích své chalupy, pršet přestalo a objevila se duha. Z duhy vystoupila mladá, krásná víla. „Počkej rybáři, neutíkej!“ křikla něžným hlasem víla. Ubohý stařík se otočil. „Kdo jste?“ zeptal se opatrně. „Víla duhy. Když uděláš, co ti řeknu, nikdy nebudeš chudý,“ odpověděla mu krásná víla. Rybář se rychle otočil. „Dobře, udělám, co mi poručíš,“ odvětil. „Vezmi si tuto loďku!“ A náhle stála na břehu malinká lodička. „Přepluješ celé moře, až se dostaneš do paláce.“ Rybář neváhal a okamžitě nasedl na loďku a plul do neznámého paláce. Plavil se a po chvíli uviděl velký palác. Vešel dovnitř a sedl si na trůn. Překvapil ho veliký knoflík těsně u jeho ruky. Rybář zatlačil knoflík do opěradla trůnu a čekal, co se stane. Najednou se ozval rachot a objevil se princ a děkoval mu, že ho zachránil. Bohatě ho odměnil a do smrti žil rybář šťastně a ve velkém bohatství.

Pohádka o rybáři

Napsala a ilustrovala Lenka Dvořáková

Byl jednou jeden chudý rybář, který měl čtyři děti, ale žádnou ženu, protože nedávno zemřela. Jednoho odpoledne se vydal k rybníku, aby chytil rybu dětem k večeři. Přišel na břeh rybníka a nahodil síť. Jak tak čekal na úlovek, začal přemýšlet o tom, jak to udělat, aby se jemu a jeho dětem dařilo lépe.

Znenadání se mu zdálo, že zahledl ve vodě rybu a vytáhl rychle síť z vody. A opravdu, v síti našel malou rybku. Rybka nečekaně promluvila: „Rybáři, prosím tě, ušetři mě a pust mě zpátky na svobodu a já ti za to splním jedno přání. Ale rybáři, dobře si rozmysli, jaké přání to bude. Zítra se vrať k rybníku, já na tebe budu čekat.“

Rybář rybku pustil a vracel se zpátky domů. Doma celou noc přemýšlel, co by si mohl přát. Druhý den šel k rybníku, kde už na něj rybka čekala. Rybka promluvila: „Zdravím tě rybáři, jaké je tvé přání?“

Rybář odpověděl: „Mám jedno přání, ale nevím, jestli mi ho můžeš splnit.“

„Tak povídej,“ řekla rybka.

„Přál bych si, aby se mi vrátila moje žena. Nic jiného si nepřeji,“ odpověděl rybář.

„Tvé přání ti splním, teď jdi domů!“

Rybář poslechl a vydal se zpátky k domovu. Cestou přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby se mu jeho přání splnilo. Zamyšleně vešel do světnice, když si všiml, že u kamen stojí jeho žena a vaří večeři. Radostně ji objal.

Nakonec žila celá rodina šťastně až do smrti.

O ZTRACENÉM KOŽÁTKU

Napsala a ilustrovala Kateřina Binková

slibuješ?"

„Slibuji," řekl Mourek.

Maminka se vplížila do tmy, aby sehnala něco k jídlu.

Kocourek Mourek žil spokojeně v malém zahradním domku v Proseči. Když mu byla zima, přitulil se k mamince, když měl hlad, napil se teplého mlíčka. V domku byla spousta květináčů, ve kterých si mohl hrát.

Jednou večer mu maminka řekla: „Už jsi velký, Mourku, je čas, abys začal jíst jako dospělé kočky."

„A co jedí dospělé kočky?" zeptal se Mourek.

„Zbytky jídla nebo chutnou myš," odpověděla maminka.

„Fuj!" otrásl se odporem Mourek.

„Neříkej fuj, ještě jsi je neochutnal," řekla maminka. „já teď musím odejít. Zůstaň tady, dokud se nevrátím,

Mourek si hrál mezi květináči. Zkoušel chytit pavoučka, ale byl rychlejší než on. Pak se honil za ocáskem, ale když ho chytil, zjistil, že je jeho vlastní. Začalo mu být smutno a také měl hlad. Zatoužil po mamčině hebkém kožíšku a teplém mlíčku. Mourek zapomněl na svůj slib a vydal se do temné noci hledat maminku. Protože kočky vidí i ve tmě, Mourek kolem sebe viděl vysokou trávu a husté křoví. Ucítil neznámý zápach rozkládajících se odpadků a vlhké rosy. Zaslechl podivné zvuky, které vydávala jiná noční zvířata. Ale svou maminku neviděl, ani neslyšel. Pak najednou něco zahlédl - jakýsi stín mávající křídly na noční obloze.

„Uхни z cesty!“ zakřičelo to na něj. Ta podivná věc narazila do křoví. Zuřivě mávala a třepetala křídly a přitom rozzlobeně vykřikovala: „Nešika nešikovná! Nemotora nemotorná!“

„To určitě nejste,“ řekl Mourek. „Narazit do křoví, to se přece může stát každému, obzvláště ve tmě.“

„Tím nešikou jsem nemyslela sebe!“ zatřepotala křídly sova.

„Ten nemotora jsi ty! Vyplašil jsi myš, kterou jsem právě chtěla chytit.“

„To je mi líto,“ řekl Mourek. „Já hledám svou maminku!“

„A já hledám něco k večeři!“ zahoukala sova. „Ztrať se odtud!“ Sova vypadala tak hrozivě a rozzlobeně, že Mourek utíkal a utíkal, až se opravdu ztratil. Tu najednou ucítit báječnou vůni. Na zemi před ním ležel párek. Mourek natáhl tlapku a vtom se ozvalo: „VRRRRRR! Tlapky pryč. Já jsem ten párek viděl první, je můj,“ zavrčel pes a vycenil zuby. Zhltнул párek, ale hned ho opět vyplivl na zem. „Hóó hóó hóó - hóórký!“

„Opatrně,“ radil Mourek. „Spálíš si jazyk!“

„Jo, už ho mám spálený!“ zahuhlal pes. Párek se začal kutálet. Kutálel se a kutálel, až se dokutálel přímo do kanálu.

„Můj párek!“ nešťastně zavyl pes.

„To je mi líto,“ řekl Mourek. „Já chci jen najít svou maminku!“

„A já jsem chtěl můj párek!“ řekl pes. „Ztrať se odsud!“

Pes vypadal tak nabručené a navztekaně, že Mourek utíkal a utíkal, až doběhl k místu, kde stály dvě popelnice. Z jedné z nich byl slyšet podivný šustivý zvuk. „Maminko, jsi to ty?“ zamňoukal Mourek.

„Vypadám snad jako tvoje maminka?“ zeptala se krysa a vystrčila hlavu z popelnice.

„Ne,“ odpověděl Mourek. „Moje maminka je hezká.“

„Moc se na mě nevytahuj ty jedno škvrně kočičí,“ posmívala se mu krysa.

„Ale já jen chci,“ začal Mourek.

„Ukrást moji večeři!“ ostře ho přerušila krysa. „Dej si na mě pozor nebo uvidíš!“

Popelnice se začala naklánět. Převrhla se a kutálela, až se dokutálela rovnou do řeky. „Moje večere!“ zanaříkala krysa.

Mourek tentokrát nečekal, až mu krysa řekne, že se má ztratit. Z očí ji létaly blesky, a tak Mourek utíkal a utíkal, až se ocitl tak daleko, že si začal myslet, že už svou maminku nikdy nenajde. Vtom zahlédl, jak v šeru cosi poskakuje. Byl to sáček od bramborových lupínků. „Maminko!“ zamňoukal Mourek, „jsi to ty?“ Sáček se začal třást a třásl se a třásl.

Z pytlíku vystrčila hlavu myška. „Dobrý den,“ pozdravil Mourek. „Chutná ti to myško?“ „Nejsem myška, opravdu ne.“

„Neviděla jsi mou maminku?“ zeptal se Mourek.

„Naštěstí ne,“ řekla myška. „Já vím, je to tvoje maminka, ale některé kočky myši jedí, když mají velikánský hlad.“

„To já tě nikdy nesním, slibuji,“ řekl Mourek.

„Děkuji,“ poděkovala myška. Pak se zarazila: „Slyšíš to?“ Mourek přestal chroupat lupínky. Myšce se strachem roztrásla ouška. Po střeše se k nim blížila kočka!

„Určitě mě chce sníst!“ strachovala se myška. „Ničeho se neboj,“ řekl Mourek, „ochráním tě.“ Naježil srst, vysunul dráčky a výhružně zvolal: „Tlapky pryč od mojí kamarádky myšky, nebo uvidíš! Ztrať se odtud!“ Chvilí bylo ticho. Pak střecha zavržala a shora se ozvalo:

„Takhle se s maminkou nemluví, Mourku.“

Mourek dostal vyhubováno, že nezůstal v domku, jak slíbil. „Mohlo se ti něco stát,“ zlobila se maminka.

„Já vím,“ řekl Mourek zkroušeně. „Je mi to moc líto. Už se to vícekrát nestane.“

Ale oba měli takovou radost, že všechno dobře dopadlo, že mu maminka brzy odpustila. „Pojďme domů, čeká tam na nás bohatá večere,“ řekla maminka.

„Hurááá!“ zaradoval se Mourek. „Mám velikánský hlad.“

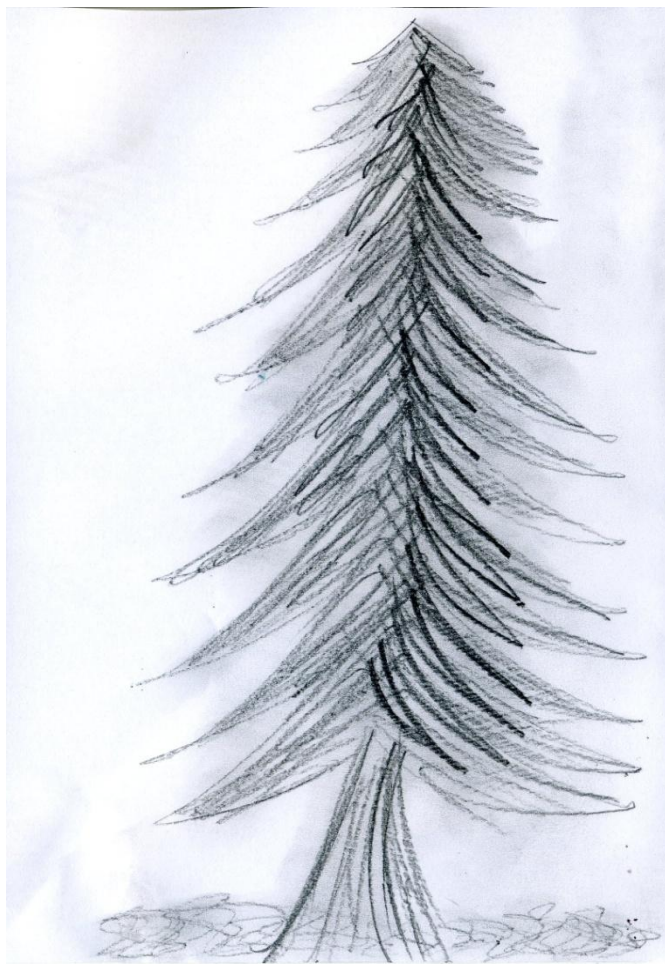
„Tak proč nesníš tuhle mrňavou myšku?“

„To ne!“ vykřikl Mourek. „To je moje kamarádka a kamarádky se nejedí, ani když máš velikánský hlad.“

A tak maminka spolu s Mourkem pozvali myšku na večeri. Cestou domů přemýšlel Mourek o sově, o pejskovi i o kryse. Přál si, aby i oni se dosyta najedli. Ale dělal si zbytečné starosti, protože ten den nikdo bez večere nezůstal!

O Rytíři Toulovcovi

Napsal a ilustroval Martin Síla

Žil byl jeden rytíř, který byl hodně malý a měl málo vlasů. Jelikož jeho vlasů stále ubývalo, musel nosit čepici. A protože vypadal starší, tak se s ním každý chtěl prát. Nejraději chodil do Pohostinství ve Vranicích.

Najednou, kde se vzal, tu se vzal, přijíždí královský kočár s princeznou Štěpánkou. Princezna se ptala pana hostinského:

„Prosím Vás, mohla bych tady přenocovat?“ Ale hostinský byl starý mrzout, a tak řekl, že vrchnost tu nestrpí. Princezna ale byla velmi unavená.

Hostinskému na stůl položila plný měšec zlaťáků a on svolil.

Osazenstvo hospody se začalo zajímat o její ruku. Začali se dohadovat a později se

začali i prát. Prali se tak hrozně, že vyrušili ze spaní rytíře Toulovce v nedalekých Maštalích. Tak se rytíř Toulovec sebral a šel se do hospody podívat, co se tam děje. Otevřel dveře a viděl, jak se všichni perou. Se svou velkou silou je všechny přemohl. Pan hostinský mu nabídl žejdlík piva jako poděkování vítězi. A jak ho tak Toulovec popíjel, dozvěděl se, že se všichni prali o ruku a přízeň princezny, která spala nahoře v komůrce. Ráno se Štěpánka probudila a z duše poděkovala rytíři za to, že ji ochránil před těmi výtržníky a nabídla mu odměnu. Rytíř neváhal a požádal princeznu o svolení, aby mohl vykonávat loupežnické řemeslo ve zdejších Maštalích. Princezna, ač nerada, mu toto povolila.

Rytíř Toulovec, jak už to tak bývalo, bohatým bral a chudým dával a svůj poklad, na který ještě nikdo nikdy nepřišel, si schovával v Dudychově jeskyni.

Od těch dob se Maštálím říká Toulovcovy Maštale a jestli rytíř Toulovec nezemřel, tak tam loupí dodnes.

Liščata

Napsala a ilustrovala Kateřina Brunclíková

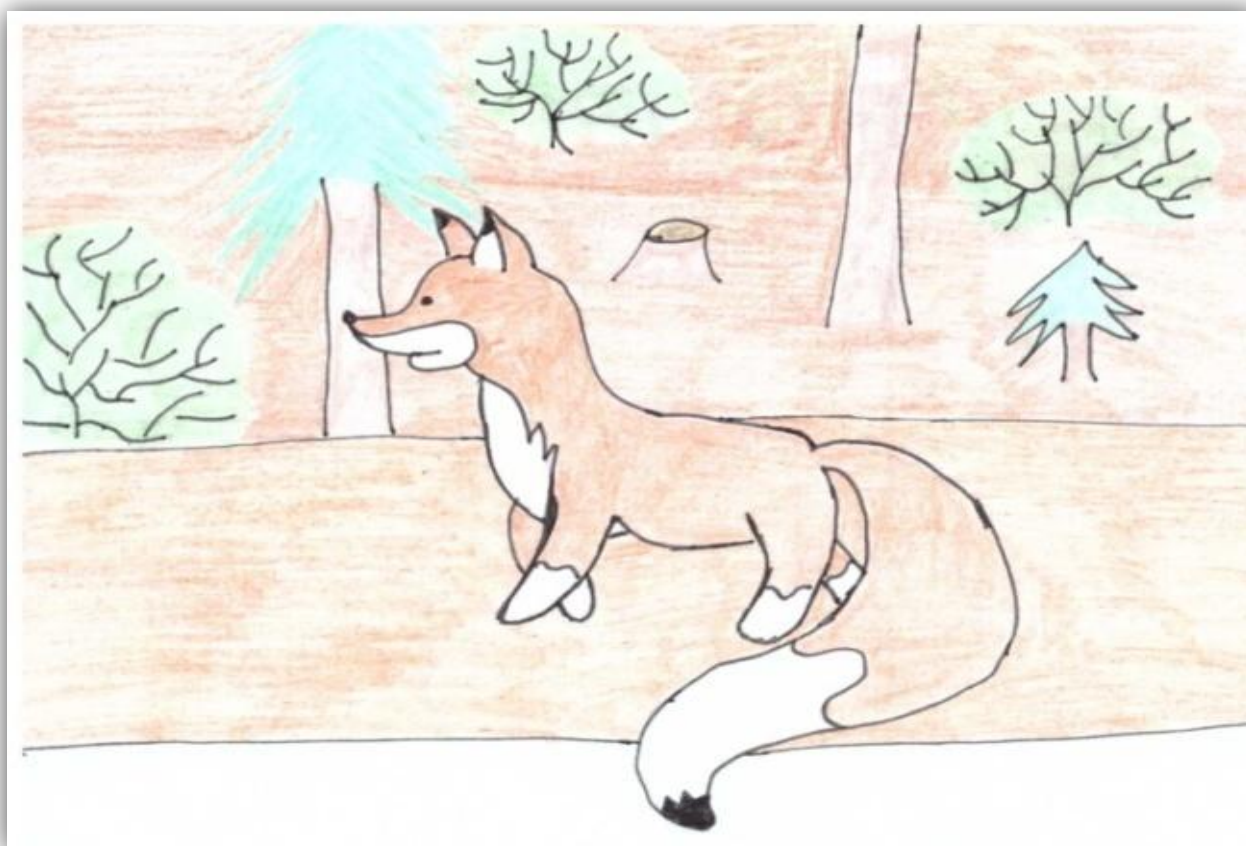
Tam pod tou starou borovicí byla malá liščí nora. Žila v ní liška se třemi liščaty. Ten nejmladší se jmenoval Cézár, prostřední byl Bob a ten nejstarší Dak. Každý den si chodili hrát na mýtinu. Blízko ní bydlel starý mrzutý vlk. Stále liščatům nadával, aby si chodila hrát jina. Ale liščata neměla, kam jina chodit, a tak chodila stále na mýtinu.

Starý vlk si jednou vymyslel, že na liščata nalíčí past. Schoval se za nejbližší strom a když si liščata přišla hrát na mýtinu, tak je vylekal. Bob se vyděsil a pelášil daleko do lesa. Cézár a Dak vzali nohy na ramena a utekli domů. Doma už na ně čekala maminka s polévkou. Když viděla, že se Bob nevrátil, začala se vyptávat liščat. Řekla jim: „ Kde

jste nechali Boba?“ Liščata odpověděla dvojhlasně: „Starý vlk ho vylekal a Bob utekl do lesa.“ Maminka liška se zhrozila, popadla hůl, a šla na vlka. Když doběhla k chaloupce, zabušila na dveře. Vlk otevřel a maminka mu holí vyprášila kožich. Ten pane, tancoval!

Maminka se vrátila domů a řekla liščatům: „Dlouho Bob v lese sám nevydrží, musíte ho jít hledat. A to hned!“ Liščata si vzala čepice a vyrazila na cestu.

Od nory se vydala na mýtinu, tam se zeptala starého vlka, který si stále léčil rány od hole, kudy Bob utíkal. On jim ukázal a řekl: „Tudy.“ Liščata se tedy vydala kolem krmelce, až došla k domečku z perníku. Zaťukali a ven vylezla Baba Jaga. Slušně se zeptali, zda-li tudy nešel prostřední bratr Bob. Baba Jaga odpověděla: „Ano, šel, ale už se stmívá, ráno moudřejší večera.“ No, ale liščata poděkovala a vzala nohy na ramena a byla ta tam. Na noc ulehli na trávě u krmelce a spali, až do brzkého rána. Ráno vstali a vydali se znova na cestu.

Kousek od krmelce potkali zajíce krčícího se v křoví. Dak, ten nejstarší, na něho milým hlasem: „Jen vylez, nechceme tě sníst.“ Zajíc vylezl a otázal se: „Co potřebujete

liščata?“ Liščata mu pověděla celý příběh. On se polekal a povídá: „ Jedno lišče leží támhle za tím křovím chycené v kleci od pytláka.“ Liščata se vyděsila. Utíkala za křoví a Bob tam v kleci ležel schoulený do klubíčka. Cézar s Dakem se snažili klec otevřít. Ale marně! A tak se Cézar, ten nejmladší, rozhodl doběhnout pro Babu Jagu. Ta však o tom, že by měla pomáhat liščeti, nechtěla ani slyšet. Stále opakovala, že dobré skutky nedělá a odešla. Cézar se ale nenechal tak rychle odbít, vylezl na střechu perníkového domku a začal křičet: „ Já ti ho celý sním.“

A tak se nakonec Baba Jaga nechala přemluvit a jedním kouzlem vysvobodila Boba z klece. Liščata jí poděkovala. Cestou nazpět se zastavili u starého vlka, kterého potkali na mýtině. Vlk jim pověděl, že mu bude potěšením, když si tam budou hrát.

A od té doby si na mýtině hrají nejen malá liščata, ale i ostatní zvířátka. I starý vlk si s nimi někdy zajde pohrát a už ho nikdy nenapadne někoho strašit.

Král a loupežník

Napsal: Herynek Karel

Ilustrace: Karel a Eliška Herynkovi

V těch dobách, když ještě na novohradském kopci stál hrad, se odehrál nezapomenutelný příběh, kdy král a jeho loupežníci byli vyhnáni bez ucha. Ale pěkně od začátku. Poddaní byli spokojeni, neboť na trůn usedl nový král David z Novohradských hor.

Nový král nechtěl nová území, ale zjistil, že se tu skrývá poklad. Byl totiž zaslepen penězi, a tak nařídil loupežníkovi Richardovi, aby loupili v tamějším lese a David hledal poklad. Novému králi se začínalo říkat aurum.

Král měl plné truhly, ale stále mu to bylo málo. Poklad stále nenašel a loupežníci loupili od rána do večera. Každý měsíc jezdil pekař Jakub prodávat chléb a za svou Aničkou cukrářkou. Jednou ho taky loupežníci okradli, a tak si šel stěžovat k panu králi, ale ten to nechtěl řešit a ještě ho pokáral. Tak začal Jakub pozorovat loupežníky a zjistil, že král je poslal loupit. Promyslel si plán, aby věděl, co chce král dělat. Tak zajal hlavního loupežníka Richarda. Richard mu pověděl i to, že král hledá poklad. Jakub nevěděl, kde je poklad zakopaný. Richarda pustil a ten všechno řekl králi. Král dal Jakuba hledat, sliboval odměnu 10 000 zlatých. Anička mu ukázala tajnou chodbu, která vedla do Příluky. Tam chodil od domu k domu a prosil občany, jestli by ho nemohli na nějakou chvíli u sebe nechat, ale nikdo se nechtěl postavit proti králi, aby u sebe nechali lotra nebo rebela. U posledního domu mu otevřela babička a po chvíli přišel dědeček. Tam našel i svůj úkryt. Za to, že ho nechali u sebe, jim Jakub pomáhal, protože dědeček byl starý pekař a už mu chyběly síly k pečení chleba, vánoček nebo rohlíků. Pomáhal mu od rána do večera. A místní lidé chodili kupovat pečivo a každý den měli vyprodáno. Jednou se Jakubovi nepovedl chleba. Vznikla z toho taková silnější žízala, a tak dostala jméno veka. Pečivo šlo rychle na odbyt, protože to nikdo neznal a zachutnalo jim to. Jakub se chtěl už vrátit, rozloučil se s babičkou i dědečkem, poděkoval za vlídné přijetí a šel. Na památku od nich dostal kouzelný meč. Babička mu řekla: „Ten meč je kouzelný, vždy tě dovede za tím, co nejvíc chceš.“ Po návratu Jakuba domů se všichni dozvěděli o snaze krále. Poddaní se vzbouřili a krále chtěli sesadit. Chystali se na vítězství a Jakub šel v čele. Král povolal celé vojsko a bitva začala. Nejdříve vítězil král se svým vojskem, ale zranění generála všechny vyděsilo a všichni vojáci prchali. Král s loupežníky byli vyhnáni z hradu a nesměli se v království už nikdy ukázat a usekli jim pro výstrahu pravé ucho. Poddaní přemýšleli o novém králi. „Ať je náš král Jakub!“ křičel malý chlapec. Všichni souhlasili, a proto se stal Jakub králem a vzal si Aničku za ženu. A všechno zlato, co David nakradl, rozdál poddaným, aby nebyli chudí. Dál pak pekli chléb, housky, rohlíky a veka. Nového krále

měli všichni rádi, protože byl spravedlivý. Zakopaný poklad našel a nechal poslat dědečkovi a babičce za to, že ho nechali u sebe, když byl v nouzi. V království nikdo nebyl o hladu, protože král jezdil po svém království rozdávat pečivo, které pekl. A ten kouzelný meč hodil do studny, aby ho někdo nezneužil.

O jedli a Toníkovi

Napsala a ilustrovala Lenka Zavoralová

Nedaleko jedné vesničky, stála stará jedle, ale byla tak dobře ukrytá, že o ní někdo nevěděl... Ani ptáček, myš a ani ostatní zvířátka. Protože nebyla jen tak ledajaká jedle. Jednou tím směrem šel Toník, kterého poslali rodiče do světa. Najednou z ničeho nic do něčeho narazil. Toník se zarazil a pořádně se díval dopředu, ale nikde nic. Zkusil jít krok po kroku, ale pořád mu něco bránilo v cestě. Toník sebral svou odvahu a zeptal se: „ Je tu někdo?“ V tu

ránu se před ním objevila velká stará jedle. Toník koukal s otevřenou pusou na jedli a nechtěl věřit svým očím. Za chvíli dokázal ze sebe vykoktat: „ Kdo jste?“ Jedle mlčela, ale věděla, že Toník je ten pravý, který se o ní bude starat a který si s ní bude povídat. Toníkovi přišla jedlička seschlá a tak běžel k řece nabrat vodu, aby jí zalil. Jedle byla hned veselejší a jako poděkování zatřásla svými větvemi.

Toník šel do vesnice a rozhodl se, že si tu najde přespání, a kdyby ho někde potřebovali, tak by tady zůstal jako čeledín. Přišel k jedné kmotře a požádal jí o nocleh a jídlo s tím, že si to u ní odpracuje. Toník byl velmi šikovný a pracovitý a kmotře se začal líbit, tak mu řekla, jestli chce, že ho tu nechá jako čeledína. Toník souhlasil a dohodli se, že u kmotry bude sloužit rok. A pak může jít, kam chce. Ale to on ještě

nevěděl, že doopravdy je kmotra lakomá a sobecká. Toníka jen poháněla, ať pracuje a neválí se nebo na něho křičela, a když to za chvíli nesplnil, tak ho nechala celý den o hladu. Toník byl nešťastný, a tak chodil po večerech za starou jedlí. Toník o ni hezky pečoval, mluvil s ní, hrál ji na flétnu a vždy s ní trávil večer, aby nemusel spát u prasat. Jedli měl velmi rád a hrozně si přál, aby taky mluvila.

Jednoho dne kmotra na něho tak křičela a do něho i kopala, že utekl k jedli a vše jí pověděl. Z ničeho nic se na jedli začal pozorně dívat a uviděl v jedli díru, do které by se vešel. Toník nelenil, vylezl na jedli a skočil do díry. Začal hrát na flétničku, jedle svůj otvor do stromu uzavřela a s Toníkem zůstali spolu napořád. Vždy, když kolem ní někdo jde, ozývá se krásný hlas flétny a zpěv. Od té doby jí ve vesnici nikdo neřekne jinak než zpívající jedle.

O kouzelné tužce

Napsal a ilustroval Josef Holec

Ahoj, já jsem kouzelná tužka. Bydlím v penále jedné fajn učitelky. Ale to jsem moc přeskočila. Jestli vám mám vyprávět tenhle příběh, musím začít pěkně od začátku.

Bylo, nebylo, v krásném lese byl veliký strom a ten strom jednou pokáceli. A ten strom odvezli do továrny na tužky. Když přes složitou výrobu vyrobili mě i další tužky, odvezli nás všechny do obchodu.

Všechny tužky, co přivezli se mnou, už byly vyprodané a zbyla jsem tam jen já. Já, ta tužka, co uměla mluvit. Ale o tom, že umím mluvit, jsem netušila. Dozvěděla jsem se to v tom okamžiku, když přišla ta paní, co si mě chtěla koupit. V tu chvíli jsem promluvila. A ona se mě ještě u regálu s tužkami zeptala, kde jsem se to naučila. Tak jsem jí všechno vyprávěla. Že jsem se to vlastně nenaučila, ale poškodila jsem se při

výrobě. A je to jenom malý zázrak, který se stává jednou za sto let. Žena řekla, že je učitelka a určitě si mě koupí. Vždyť i ve škole se dějí zázraky. Konečně už nemusím být v tom regále a můžu si užívat volnosti. První příběh, co jsem zažila s učitelkou a její rodinou, byl ten, že na výletě po hradech a zámcích mě ztratili. Vůbec si toho nevšimli, protože celou exkurzi musíte být jako mluvící tužka potichu, jestli nechcete dělat rozruch. A tak jsem byla pořád potichu, než přišla uklízečka uklízet na hrad a ta mě našla a tentokrát už jsem promluvit musela. Ona mě pochopila a poslala domů obálkou. Učitelka, která otevřela obálku, se celá rozzářila, když mě uviděla. Od té doby už mě nikdy nepustila z dohledu. Promiňte, vlastně ještě jednou. To mě vyndala na stole v kabinetu ve škole. A zapomněla mě tam, ale z toho stolu jsem se ani nehнула a ona mě tam znovu našla a od té doby mě nosí ve svém penále.

O mluvícím stromu

Napsal a ilustroval David Tobiáš

Byla jednou jedna velká hora a za tou horou tekla široká řeka. Za řekou rostl hustý les, uprostřed kterého se rozprostírala nekonečná mýtina. Uprostřed, úplně sám, rostl strom. Tou dobou chodil tím krajem rybář Ivan a hledal dobře rostlý strom pro svoji rybářskou loďku. Ivan se prodíral hustým lesem, až narazil na okraj mýtiny. V dále viděl obrys stromu, a tak šel blíž. Když ho uviděl zblízka, rozzlobil se a řekl: „Tak dlouho chodím po kraji a narazím na takové párátko!“ V tu chvíli strom promluvil: „Hej, Ty Váňo, Ivane! Podívej se na mě, letokruhy mám rovné a větve mé jsou tak pružné. Když nějaký čas počkáš, vyrostu a Ty ze mě uděláš dobrou loďku.

Malý Ivan se zamyslel a odpověděl: „Dobrá!“ Byl spokojen a odešel.

Plynuly dny, měsíce a roky. Strom rostl, až jeho kmen byl nejsilnější ze všech. Ivan byl už starý a neživil se rybařením. Proto se vypravil strom najít a povědět mu, že už ho nepotřebuje. Strom byl rád, že ho Ivan nepokácí a chtěl se mu odvděčit.

Dal Ivanovi šišku a řekl: „Z jejich semínek oseješ celou mýtinu, vyroste hustý les a bude dost dřeva pro Tebe i pro ostatní.“

A tak se i stalo.

Pohádka o Petrovi

Napsal Miloš Sejkora

Mladý loupežník jménem Rampelník žil v malé vesnici Proseč. Rampelník měl své obydlí, kde bydlel s bandou loupežníků a ukrýval zlato. Jednou se tam zatoulal mladík jménem Petr.

Hledal práci, aby si vydělal peníze a mohl si vzít dceru mlynáře za manželku. Když ho loupežníci viděli a zjistili, že chce loupit s nimi, hned mu dali loupežnický úkol. Musel vést útok na královské zlato, které se převáželo do zámku. Úkol splnil a zlato předal Rampelníkovi. Král se dozvěděl, kdo zlato ukradl a vyslal své vojsko na loupežníky. Těm se podařilo utéci i se zlatým pokladem, ale Petr nebyl tak zkušený a skončil ve vězení. Vojáci přivedli Petra před krále a ten nařídil, aby viníka popravili. Zachránit se může jen tehdy, jestliže uloupené zlato vrátí do pokladnice. Petr dostal nápad, jak získat zlato zpět. Ale na to bude potřebovat královské vojsko. V tajné skrýši loupežníky překvapí a zlato bude jejich. Petrův plán se králi líbil a vojsko pochodovalo do lesa a loupežníky překvapilo, jak pili, hodovali a radovali se ze získaného zlata. Vojáci je rychle spoutali a odvedli do vězení. Král splnil svůj slib, Petra odměnil a nechal ho žít. Petr si nakonec vzal dceru mlynáře a byli spolu až do smrti.

Trpaslík Eda

Napsal a ilustroval Jiří Talacko

Byl jednou jeden trpaslík, jménem Eda. Nikdo ho neměl rád, všichni se mu vysmívali, a proto bydlel v chaloupce sám. Jednoho dne, když byl Eda na zahrádce a zaléval květiny, uviděl cizího trpaslíka, jak přichází do vesnice. Běžel k němu a zeptal

se ho, kdo je a co tu dělá. On mu řekl: „Já jsem trpaslík Láďa a hledám tu nějakou chaloupku na bydlení.“ „Můžeš jít ke mně, já mám místa dost,“ řekl Eda. A tak si našel kamaráda, se kterým si mohl povídat.

Od té doby bylo zase u Edy v chaloupce veselo. Uplynulo několik měsíců a byla zima. Každý den spolu stavěli sněhuláka, koulovali se a jezdili na saních.

Jednou ráno, když slunce bylo ještě za lesem, si upravili čepičky, nazuli zimní botky, okolo krku si omotali šály a šli na procházku do lesa. Hráli tam na babu a na schovávanou a najednou se Láďa ztratil. Eda se polekal a začal Láďu ihned hledat po lese, prošel les křížem krážem, ale nenašel ho.

Celý utrápený, že ztratil svého jediného kamaráda, se vrátil do chaloupky. Smutně se celý den díval z okna, jestli neuvidí Láďu přicházet po cestě z lesa. Když nastal večer, Eda se naposledy podíval z okna, ale marně. Svého kamaráda neviděl. A tak si velmi unavený lehl do postýlky a doufal, že se zítra Láďa objeví.

Ráno, když Eda seděl ve své chaloupce a jedl houbovou polévku, uslyšel něco za dveřmi. Dveře se pomalu otevřely a dovnitř vešel Láďa. Eda k němu přiběhl a ptal se ho: „Kde jsi byl?“ Láďa mu odpověděl: „Bloudil jsem po lese, a když jsem vyšel ven, ocitl jsem se v jedné vesnici, která je nedaleko odsud. Přespal jsem tam a ráno mi ukázali cestu domů.“

Eda byl moc rád, že byli opět spolu. A při dalších procházkách do lesa se drželi pohromadě.

Pohádkový mix aneb průlom stoletím

Napsala a ilustrovala Lucie Drahošová

Byl mrazivý večer, když Anička sbírala podél prosečského potůčku větvičky a malá dřívka. Macecha ji poslala v krutém nečase ven a doufala, že už se nevrátí. Neměla ji totiž vůbec ráda. Anička se vrátila zpět do chalupy. Když Ivica, tak se totiž jmenovala

macecha, uviděla Aničku z okna, myslela, že snad omdlí. Oči vyvalila a vztekem jí vlasy na hlavě vstávaly z jejího návratu. „Proč neumrzla? No, to je jedno,“ řekla si Ivica, „dám jí další práci.“ Anička vešla do dveří a na stolku vedle lampy jí ležel dopis.

Dnes večer jdeme s Kornelií na ples. Tady máš napsané úkoly, které musíš stihnout do našeho návratu. Jinak uvidíš!!! Kornelie je vlastní dcera Ivice z prvního manželství. Anička se hrůzou a strachem otřásla. „To přeci nemůžu stihnout,“ řekla si. Zvedla se a šla pro košťátko do předsíně.

Z ničeho nic uslyšela záhadný hlas za oknem. Trošku se bála, ale jelikož je to holka z vesnice, tak se odhodlala okno otevřít. Za oknem stál krásný a pohledný muž na bílém koni s krásnou hřívou. A řekl: „Pomohu ti, takovou práci nemůžeš stihnout do návratu macechy.“ Anička byla udivená, ale souhlasila. Ivicu znala moc dobře a bála se jí. Záhadný muž povídá, ať mu jde otevřít, ať mohou začít. Muž vstoupil do světnice a poprosil Aničku o trochu vody pro něho i pro koně. Než se vrátila s vodou, v místnosti bylo uklizeno. „Jak to,“ řekla Anička, „to jsou nějaké čáry a kouzla.“ Muž se usmál. Anička se zeptala, jak se jmenuje. „Clark,“ odpověděl „Kent Clark je moje celé jméno.“ „A tvé?“ zeptal se. „Anička, Anička od rybníka. Tak mi tu říkají.“ „Krásné jméno,“ řekl Clark. Anička se začervenala. Vzájemný pohled jim rozjiskřil oči a vehnal úsměv do tváří.

„Jak jsi tu tak rychle uklidil?“ zeptala se. „Víš, ještě jsem to nikomu neřekl, ale mám nadpřirozené schopnosti.“ Anička se vylekala a řekla, jestli by jí něco neukázal. Nevěřila mu. Clark chvíli přemýšlel, ale nakonec ho napadla překrásná věc. Vzal Aničku za ruku a odvedl ji před chalupu. „Stoupni si mi na špičky,“ řekl. Udělala to a řekla: „To je vše?“ Clark se zasmál. Koukej se mi do očí a pevně se drž. Po pár minutách jí pověděl, ať se koukne pod sebe, ale pořád se pevně drží. Při tom pohledu viděla vesničku čím dál menší. „My se vznášíme, to je překrásné,“ řekla. Koukla se na Clarka a políbili se. Bylo ticho. Kolem nich letělo hejno ptáčků odlétajících do teplých krajin. „Jim to ale sluší píp, píp sluší.“ slyšela Anička. Celá polekaná se zeptala, čím to je, že rozumí řeči ptáků. „Políbil jsem tě, tím to je. Podělil jsem se s tebou o jednu moji schopnost,“ řekl Clark. Než stačila Anička něco říct, stáli oba už nohama na zemi. „Ivica se brzy vrátí, musím jít. Uklizeno tu máš, tak doufám, že to bude v pořádku,“ řekl Clark a nasedl na koně. „Uvidíme se ještě někdy?“ zeptala se Anička. „Pokaždé, když mě budeš potřebovat.“ „Děkuji,“ řekla a zašla do chaloupky. Koukla se do okénka a vidí vracející se Ivicu a Kornelii z plesu v krásných vyšperkovaných šatech. Ivica vešla do světnice, brada jí spadla pomalu až na zem. Vypadala, jako by jí někdo dal facku. Nemohla popadnout dech, když konečně promluvila, zeptala se, jak to přece mohla stihnout sama. Začala ji

tahat za vlasy a chtěla vědět, kdo ji pomáhal. Anička Clarkovu pomoc zatajila. Macecha nevěřila, ale pustila Aničku a řekla, ať udělá Kornelii něco k snědku. Ta poslechla a šla vařit. Kornelii nechutnalo, shodila jídlo na zem a šla spát. Aničce to přišlo líto, začala plakat. Uklidila nepořádek a usnula. Brzy zrána musela nakrmit koně ve stáji a podojit v chlévě krávu. „Bůůů, oni ti dobro nepřejou, bůůů,“řekla kravička. „Já vím,“ odpověděla Anička. Čerstvé mléko položila na stůl, snídani udělala a šla si ještě na chvíli lehnout, než se obě probudí. A vtom uviděla obálku, která jí ležela na posteli. Na štítku bylo napsané její jméno. Pomalu ji otevřela. Celá vyděšená polykala slova uvnitř. Na papíře stálo. Dávám ti zkoušku, nevěřím, že chalupu uklíziš sama, proto ti dám tři úkoly. Po jejich splnění můžeš zůstat. Jinak tě rákoskou vyženu. Natrháš košík hub pro svoji sestru a uděláš jí polévku.“

„Panebože,“ zasténala Anička, „houby a v zimě?“ Aničce po těle přejela husí kůže. Sbalila si do šátečku pár buchet a vyrazila. Šla dva dny a dvě noci. Cestou ji doprovázela zvířátka, která si s ní povídala. Jednoho dne dorazila k daleké hoře. Uviděla 12 mužů sedících kolem ohně. Když viděli, jak je zmrzlá a unavená, přizvali Aničku k ohni a nabídli jí něco k snědku a trochu mléka. Anička poděkovala a zeptala se, jestli nevědí, kde by se daly sehnat houby. „Houby?“ozvalo se.“Teď v prosinci, to není možné.“ „Ale i když“.....řekl muž,“nějak by se to zařídit mohlo, nemyslíte, bratři?“ Víš, Aničko, my jsme se ti ani nepředstavili. Já jsem Prosinec. Tohle je Leden, Únor, Březen, Duben, Květen, Červen, Červenec, Srpen, Září a ten vzadu to je Říjen a tohle je Listopad.“ „Těší nás,“řekli všichni. „Takže vy jste říkal, že by se houby daly sehnat v prosinci? Víte, když nepřinesu houby domů maceše, tak mě vyžene z domu.“ „Já vím,“ řekl Červen, „pomohu ti. Víím, že jsi laskavá a hodná, Aničko.“ Vzal do ruky žezlo, které bylo uvězněno v ohni. Uhodil dvakrát žezlem o kámen a jasná zář dopadla na louku kousek od dívky. „Tak běž,“řekl Červen. Anička se rozběhla k osvětlenému místu na louce, sehnula se k houbám, které tam rostly, a plnila jimi košík. Poděkovala měsíčkům a šťastná utíkala domů. Šla kolem Pasiček, kam chodívala jako malá krmit zvěř a po polní cestě rovnou do chaloupky. Anička vešla do světnice a ukázala maceše košík plný hub. Macecha údivem omdlela. Anička ji pomalu položila na postel a vzkřísila studenou vodou. Když Ivica vypadala už docela dobře, řekla Aničce, že v předsíni má druhou obálku. Druhý úkol byl snad ještě horší než ten první. Do půlnoci musíš donést červená jablka pro Kornélii. A ne aby byla nezralá!! Anička odešla z chalupy hned, co si to přečetla, začalo se totiž stmívat. Vzpomněla si na Clarka. Říkal, že když ho bude potřebovat, pomůže jí. Nevěděla, jak ho zavolat. Vydala se do temných zderazských Pivnic. Začala ho volat. V zádech ucítila chladný vítr. Otočila se.

Stál tam ošklivý medvěd. „Aaaaa,“ zakřičela Anička a začala utíkat. Medvěd křičí: „Stůůůj, stůůůj. Chtěl bych po tobě jenom laskavost.“ Anička zmírnila tempo, s hrůzou se otočila a zeptala se, co potřebuje. Pořád si udržovala odstup, kdyby to byla lest. Medvěd řekl, že si zarazil třísku do tlapky a hrozně ho to bolí. Zvedl nohu, Anička uviděla zaraženou třísku a politovala ho. Poprosil ji, jestli by mu jí nevytáhla ven. „Neudělám ti nic,“ řekl medvěd.“ Anička se trochu bála, ale bylo jí medvěda líto. „Zvední nohu a podrž se stromu,“ řekla. Medvěd

tak udělal a na slovo Aničku poslechl. „Na, zakousni to, když tě to bude bolet,“ dala Anička medvědovi do pusy kousek dřeva. „Auuu,“ zaskučel medvěd. „A je venku. Už tě to snad bolet nebude,“ řekla. „Děkuju, moc děkuju.“

A to už tam stál Clark, kterého Anička prosila o pomoc. Dostala druhý úkol. Má donést jablka. „Jablka? Teď v zimě? To není možné. Mám nápad, pojd' se mnou.“ Vzal Aničku za ruku a běželi na kraj lesa. „Kde se tu vzala jabloň?“ divila se Anička. „Mám strýce Května. To on nám pomohl.“ Anička se zasmála a vzpomněla si na dvanáct měsíčků. Šli společně natrhat jablka do košíčku, který měla u sebe. S plným se vydali na cestu. Na okraji vesnice se Clark a Anička rozloučili. „Počkej,“ řekl Clark. Odhrnul šáteček z košíku a na jablíčka foukl. „Co to děláš?“ zeptala se Anička. Když do nich někdo kousne, druhý den bude tak ošklivý, že ani sám sebe v zrcadle nepozná. Anička Clarka políbila na tvář a rozloučila se. „Přijdu si pro tebe,“ křikl Clark, „čekej o půlnoci před stájí!“ Anička dorazila domů. Na lavici seděla netrpělivá Ivica a čekala. Koukla do košíku a povzdychla. To snad není možné. Uklid' v kuchyni, zítra ráno ti dám poslední úkol. Anička poslechla, ale v duchu si říkala, že už tu ráno nebude. Když obě spaly, sbalila si věci, které v chalupě měla. A s půlnocí čekala před stájí. Najednou slyší podkovy koně. Zdáli se objevil Clark na svítivě bílém koni. Vysadil Aničku a vyrazili. Ta

byla celá šťastím bez sebe, že už nikdy neuvidí Ivicu. Clark odvezl Aničku do svého království a oženil se s ní. Zanedlouho byl na světě první potomek. V království bylo štěstí a mír. Všichni se radovali. A co se stalo s Ivicou a Kornélii? To nikdo neví. Jakoby se po nich slehla zem.

Pohádka o hasičském autě

Napsal Josef Zindulka

Tento příběh se odehrává v obci Budislav. Je o malém hasičském autíčku jménem Fanda. Fanda byl jako každé jiné hasičské auto červené s modrými majáky. Jeho kamarádem byla cisterna Honza a velké auto Martin. Fanda si myslel, že je lepší než Honza a Martin. Vždy, když jeli hasit požár, tak Fanda byl na místě první. Než dojeli

Honza s Martinem, tak Fanda byl se vším hotový a slávu měl jenom on. Ale i Honza s Martinem měly na uhašení vždy svůj podíl.

Tak se jednou stalo, že měly jet k velkému požáru pneumatik. Fanda tam byl opět první. Neuvědomil si, že zapomněl dýchací přístroj a že kouř od pneumatik je jedovatý. Martin si všiml, že Fandovi dýchací přístroj chybí, a tak začal Fandovi volat na vysílačku: „Fando, zapomněl sis tu dýchací přístroj.“ Ale Fanda mu řekl, že nic nepotřebuje a všechno zvládne sám. Vozy Martin a Honza ale vzaly přístroj i pro něho. Když Fanda zjistil, že kouř štípe do očí, tak začal litovat, že nemá přístroj a couval od ohně. V tu chvíli se objevila obě auta s přístrojem. Když si Fanda dal na sebe dýchací přístroj, společně dohasily požár. Jenže Fanda Martinovi ani Honzovi nepoděkoval a řekl, že stejně od nich nic nepotřeboval. A tohle bylo pro Martina a Honzu poslední prominutí Fandovy zbrklosti. „Když si myslíš, že jsi lepší než my dva, tak si běž pryč.“ Po těchto slovech se Fanda urazil a ujel.

Utábořil se v lese a vzpomněl si na svoji maminku, která mu říkala, že se za svá chybná rozhodnutí musí vždy umět omluvit. A tak si Fanda připravil oslavu na usmíření pro Martina a Honzu. „Ale jak je sem dostat?“ říkal si Fanda. A nápad už byl na světě. Udělá planý poplach. A jak řekl, tak udělal. Zavolal vysílačkou na své kamarády Martina a Honzu, že potřebuje pomoci s hašením požáru. Obě auta se rozjela k místu, kde by měl být podle Fandy požár, ale nic nebylo vidět. Byl tam jen Fanda, který čekal

na příjezd kamarádů, aby mohl zahájit oslavu. Slíbil jim, že nebude pyšný a zbrklý, že si jich bude vážit a nebude se nad ně povyšovat. Všechna auta, Martin s Honzou se s Fandou usmířila, dohodla se, že budou navždy kamarádi.

O skřítkovi

Napsal a ilustroval Petr Svoboda

Před dávnými časy žil v hlubokém lese jeden milý, potulný skřítek.

Byl to typický lesní skřítek. Jednoho jarního večera, kdy už slunce pomalu zapadalo za kopce, pobíhal skřítek ve větru od stromu ke stromu a sbíral šišky, aby si mohl zatopit ve své jeskyni. Sklonil se k zemi pro poslední šišku. Jakmile vstal, leknutím div nespádl. Z hloubi lesa kráčela víla jemná jako hedvábí, ale tak strašně rozcuchaná. Nespíš proletěla křovím, pomyslel si jistě skřítek. Víla jemně popocházela krok po kroku. V ruce nesla náruč kopretin. Usmívala se široko daleko. „Ahoj vílo,“ pozdravil ji překvapený

skřítek. Víla se jen podívala. Sklonila hlavu k zemi. Byla ale tak plachá, že se rozeběhla k nejbližšímu stromu a zmizela v mlze.

A tak skřítek hledal vílu dlouho do noci, ale nikdy ji nenašel a dál žil v jeskyni sám.

Myška na útěku.

Napsala a ilustrovala Anežka Šilhánková

Tento příběh, se odehrál na velkém dvoře jedné paní nedaleko Pasek. A takhle všechno začalo. „Jen si odskočím pro něco k večeři“, řekla paní Myš.

Za chvíli se vrátila s obrovským, chutným kusem sýra. „Jéé!“ ozvalo se pět hlásků.

„Maminko, dáš nám kousek hned teď?“
„V žádném případě,“ odpověděla. Ale nejmladší myška nevydržela čekat. Když se nikdo nedíval, ukousla si veliké sousto sýra. „Mmm! Ten je ale dobrý,“ kousla si znovu a znovu.

Najednou se ozvala maminka: „Hned do postele!“ vykřikla. „Celý týden nedostaneš ani kousek sýra!“ Malá myška se tak rozlítostnila, že vyběhla rovnou z díry ven na veliký dvůr. „Dávej pozor!“ rozkřikl se nevrlý hlásek. Patřil štěněti, které si tam hrálo. „Utíkám pryč,“ vysvětlila mu myška. „Máma na mě křičela. Řekla, že už nedostanu ani kousek sýra.“

„A hrát fotbal ti taky zakázala?“ zeptalo se štěně. Myška překvapeně zavrtěla hlavou. „Tak to máš štěstí,“ řeklo štěně. „Moje ano a jenom proto, že jsem se trochu ohnal po mladším bratrovi. Chtělo by se ti

dělat brankáře? Myška se podívala na chumel štěňat na trávníku a utíkala dál. Běžela tak rychle, že málem spadla ke kachničkám do rybníčku. „Jdeš si zaplavat?“ zakvákal mrzutý hlas. Myška zavrtěla hlavou. „Já taky ne,“ řekla kachnička. „Dneska nesmím. To jenom proto, že jsem trochu odmlouvala. Ale můžu tě naučit, jak se potápět.“ Myška se podívala na ostatní kachňátka, jak plavou v hlubokém rybníčku. Otřásala se zimou. Pak běžela dál. „Ne tak rychle!“ syklo černobílé tele.

„Já se nemůžu zastavit,“ zapištěla myška. „Utíkám pryč, maminka na mě křičela.“

„Kdybych já tak mohlo křičet!“ povzdychlo tele. „Včera v noci jsem bučelo trochu víc nahlas a teď mohu jen šeptat.“ „Páni, tak to ty jsi dělalo takový rámus?“ vykřikla myška. „Všechny jsi vzbudilo. Tak moc jsme se vyděsili, že nám maminka musela o půlnoci donést něco na zub a vyprávět nám..“

Najednou se myšce tak zastesklo po mamince a sourozencích, že běžela rovnou zpátky do díry. Skočila přímo do postele za svými bratry a sestrami. Přišla právě včas...na pohádku.

Sen

Napsal a ilustroval Jan Síla

Ve městě jménem Chicago žil mladý chlapec Patrik, který hrál hokej za mladší dorost. Jeho rodina nebyla nijak bohatá, dokonce byli docela chudí. V hokeji byl velmi dobrý a hlavně ho hodně bavil. Jednoho dne vešel trenér do kabiny s nějakým papírem. Položil ho na stůl a odešel. Kluci v kabině byli zvědaví a hned museli do papíru nakouknout. Na papíře byl seznam tří hráčů, kteří se měli zúčastnit výběrového campu v New Yorku s datem 25. 2., po kterém mělo následovat Mistrovství světa 15letých. Nakoukl i Patrik, ale své jméno bohužel neviděl. Po chvíli se trenér vrátil a povídá: „Tato jména jsou napsaná jen předběžně, takže je můžu kdykoliv změnit.“ Patrik se zamyslel: „Kdybych makal a byl co nejlepší, možná by mě tam trenér zapsal.“ Přál si to tak moc a snil o tom každou noc, až se z ničeho nic jednou v noci objevil skřítek, který mu řekl, že by mu dokázal pomoci a ví, jak se zlepšit. Každý večer se Patrikovi zjevoval a říkal mu, co a jak má v hokeji zlepšovat. Radil mu techniku střelby, techniku bruslení, poziční hru a čtení soupeře. Protože do campu zbývaly dva měsíce, pustil se na radu skřítky i do posilování. Dával si tréninky navíc, chodil běhat a doma si trénoval střelbu na bránu. Do campu zbývaly už jen dva týdny a trenér musel týden před campem odevzdat jména hráčů, kteří se ho zúčastní. Kluk jménem Jakub,

který byl napsaný na papíru se hodně zhoršil a začal se vyhýbat tréninkům. Patrik se mezitím vypracoval a bylo vidět, že by mohl být v reprezentačním týmu. Trenér ho tedy zapsal místo Jakuba. Na campu se trenérům reprezentace velmi líbil, a tak se dostal do sestavy národního týmu. Mistrovství sice nevyhráli, ale je rád, že se s pomocí skřítku svou pílí a silnou vůlí dostal do nominace na Mistrovství světa. Při poslední skřítkově večerní návštěvě mu Patrik poděkoval, rozloučil se s ním a skřítek přidal slib, že v případě potřeby zase rád pomůže na cestě za hokejovým snem.

Štěně, které se chtělo stát kočkou

Napsala a ilustrovala Radka Vondrová

Tento příběh se odehrál v jedné malé chaloupce nedaleko Proseče.

V chaloupce žilo společně se svojí rodinou štěně Žanetka.

Žanetce připadalo otravné to, jak po ní její rodiče pořád něco chtěli a ona toho měla už dost. Jednoho dne se tedy rozhodla, že bude kočkou.

„Kočky si mohou dělat, co chtějí,“ řekla svému bratrovi, „jen se podívej na Micku!“

Žaneta a její rodina bydleli ve stejné chaloupce jako kočka Micka.

Ta každou chvíli spala a nikdy nikam nespěchala.

„Ale ty jsi pes,“ řekl Žanetě bratr. „Nemůžeš být kočka.“ Ale Žanetka se rozhodla a taky tak udělala.

Začala napodobovat všechno, co dělala Micka. Chodila jako kočka, protahovala se jako kočka a dokonce se snažila i mňoukat. Když ji rodiče řekli, aby něco udělala, odpověděla: „Je mi to líto, ale nemohu, jsem kočka.“

Určitě si umíte představit, že se z toho její rodiče mohli zbláznit. A tak

vymysleli plán.

Příští den ráno u snídaně čekali Žanetku překvapení. Její bratr i sestra měli misku plnou dobrého šťavnatého psího jídla, ale Žanetka ne. „Co to je?“ zeptala se Žaneta. „No, jelikož jsi teď kočka, mysleli jsme si, že bys měla jíst i kočičí jídlo,“ vysvětlovala maminka. Žanetka si už nebyla tolik jistá, že chce být kočkou, už jí to nepřišlo jako dobrý nápad. Jak může jíst Micka něco tak odporného? Když ostatní z rodiny viděli, jak se Žanetka tváří, rozesmáli se. I ona se začala smát, když jí přinesl tatínek velkou misku s jídlem.

Od té doby už nechce být kočkou, ale jen štěnětem Žanetkou..

Pohádka o skřítku Barvínkovi

Napsal Milan Šplíchal

Blízko pod lesy Posekance stálo malebné městečko jménem Proseč. Žili tam lidé různé povahy, hodní, zlí, namyšlení a samotářští. Žila v něm rodina, kterou každý odsuzoval za to, že se s nikým nekamarádila a jen málokdy si vyšli ven.

Jednoho dne poslala maminka Aničku si hrát na louku za městem, aby mohla dělat své domácí práce. Tak si Anička vzala svoji oblíbenou panenku a odběhla. Vtom se začalo měnit počasí. Zvedl se vítr, mraky zčernaly a začalo pršet. Malá Anička se bála zpátky domů, tak si řekla, že to nevlídné počasí přečká v lese.

Jak brouzdala lesem a trnám, narazila na takový maličký úkryt přímo pro ni. „Tady bych mohla ten nepříjemný vítr a déšť přečkat,“ pomyslela si. Najednou se zaposlouchala a uslyšela šumění listí, praskání větvíček, chechotání, skřehotání a dupání nohou po zemi. Aničku se po chvíli začala hrozně bát, snažila se myslet na něco hezkého, ale nešlo to. Čím dál více se to přibližovalo a zesilovalo. Najednou se za pařezem objevil malý skřítek jménem Barvínek. Měl na sobě krásně sladěné oblečení do barev duhy. Anička se tak lekla, že z ní nevypadlo ani jedno slůvko, když se jí Barvínek ptal. Skřítek promluvil: „Co tu děláš?“ „No, já tu zabloudila, hrála jsem si na louce před lesem s panenkou, když náhle se zvedl vítr a začalo pršet. Tak jsem si řekla, že přečkám v lese, než to nevlídné počasí přejde.“ „Aničko,“ povídá skřítek, „víš jak je to tu nebezpečné? Určitě o tebe mají tvoje rodiče starost. Všude tě hledají a ty se schováš tady. Měla by ses co nejdříve vrátit domů.“ „Ale já nevím kudy,“ odpověděla Anička, „bloudila jsem a bloudila, až jsem zabloudila.“ „Aničko, neboj se něco spolu vymyslíme,“ tišil ji skřítek. Až vyjde sluníčko, zavedu tě zase zpátky domů.“ Co slíbil, to také udělal.

Zanedlouho byli zase zpátky na té louce, kde si Anička předtím hrála. Děkuji ti Barvíнку, že si mě zavedl zpátky. A za tvou pomoc ti přinesu buchty od mojí maminky. Došla domů celá šťastná, že zase vidí maminku. Velice pevně ji objala, aby se už o ni nebála a byla ráda, že ji má. Napekly spolu s maminkou buchty pro Barvíńka. Hned potom mu je ještě teplé zaběhla dát na pařez na kraji lesa. Do lesa zakřičela: „Moc ti Barvíńku děkuju, snad ti budou naše buchty chutnat!“

A od té doby se Anička nebála chodit ven, našla si kamarády, se kterými tráví většinu svého volného času.

O letadélku Bumbácovi

**Napsal a ilustroval
Lukáš Šplíchal**

Bylo jednou jedno letadlo a to strašně rádo chodilo do cirkusu. A ze všeho nejraději mělo šašky. Smálo se všem šaškovinám, a tak zatoužilo být takové jako oni. Když nastoupilo letadlo do práce, všem svým

cestujícím oznámilo: „Tramtadá, vítáme vás na palubě letadélka Bumbáce.“ Jenomže lidé se polekali a mysleli si, že letadélko Bumbác udělá bum a bác, tedy že spadne, a tak raději všichni odešli a nastoupili do jiného letadla. „Copak to vyvádíš,“ zlobil se pilot, „takové hlášení už nikdy nechci slyšet.“ Když pak do letadélka nastupovali další cestující, letadélko mlčelo. Ale jakmile se dostalo mezi obláčky, rozpomnělo se, že chce být jako šašci, a udělalo v nebi pár otáček a salt a čekalo, že mu všichni zatleskají. Ale! Nikdo ho nechválil, nikdo mu netleskal. Lidé křičeli, spílali a někteří i plakali. Ale to letadélko nechtělo. Opravdu ne. Na letišti muselo letadélko k leteckému panu doktorovi. „I copak nám to provádíš,“ mračil se pan doktor. A letadélko mu popravdě řeklo, že chtělo být jako šašci v cirkusu. „To nejde, vždyť ty jsi cestovní letadlo,“ domlouval letadélku pan doktor, „a takováto letadla musí létat pěkně spořádaně, bez kotrmelců.“ Letadélko si povzdychlo. Pan doktor si postrčil na nose brýle a poškrábal se na bradě. „Ledaže, ledaže bys bylo letadlo akrobatické. No, no, to by snad šlo.“ Letadélko povyskočilo radostí. Pan doktor vzal telefon a všechno potřebné zařídil. Letadélko se dostalo mezi akrobatická letadla a jeho pilotem se stal letecký akrobat Vašek. Nejlepší akrobat, který letadélko naučil všechny vzdušné veletoce a salta a otáčky. A tak bylo letadélko konečně šťastné. Lidé mu ze země tleskali a mávali a usmívali se na něj. No, stejně jako to dělávají v cirkuse s opravdovými šašky!

Jak Obří lom přišel ke svému názvu

Napsal Vítek Lustyk

Byla nebyla jedna malá vesnice kousek od města Proseč, která nesla jméno Zderaz. V této malebné vesničce žila, byla velké zaječí rodinka, v které žil Táta zajíc Máma zajícová a tři neposedné zaječí děti. Hlavní a nejrozumnější se jmenoval Martin, jeho mladší brácha Lukáš a nejmladší ze všech se jmenoval Marek. Máma a Táta zajíčkoví se ze všech nejvíce kamarádili se sousedem Jezevcem, který byl takový postarší prošedivělý Jezevec, který tu žije se svojí ženou Paní Jezevcovou a rovněž se třemi mladými jezevci: s nejstarším Ondrou, prostředním Honzou. Nejmladším jezevcem byla malá a velice oblíbená Markétka. No a těchto šest zvířátek spolu rádo chodilo na vycházky a všichni společně si postavili malou dřevěnou chatku za jezevčí norou a zde se náš příběh odehrává.

„Podej mi to prkno,“ křičí nejstarší a nejrozumnější Zajíc Martin na svého mladšího brácha Lukáše. To právě zvířátka společně stavějí novou místnost jejich už tak veliké chatky uprostřed polí. Lukáš neochotně podává prkno a neustále si něco „brblá pod vousy“. „Proč zase já musím všechno nošení a tahání odříít sám“. „Svačina,“ křičí Markétka a nese tácek s čerstvě natrhaným ovocem a hlavně s čerstvými křupavými mrkvičkami. Všichni kluci se hned slétnou k Markétce a žadoní o svoji porci. Markétka je všem ochotně rozdává, usedá na pařízek a ptá se kluků, co budou dělat, až se nasvačí. „No, plánujeme nabouchat nová prkna do plůtku před chajdou,“ říká nejstarší jezevec Ondra. „Jé, teď jsem si vzpomněl,“ vyhrkl zajíček Marek, „my už nemáme přece písek a na základy ho potřebujeme.“ „Tak to máme docela problém,“ říká jezevec Honza, „někdo by pro něj měl zaběhnout.“ „Kdo pro něj byl naposled?“ ptá se Markétka „Posledně pro něj běželi Martin s Ondrou, takže dneska je to Honza s Lukášem,“ směje se nejmladší zajíček Marek. „Tak dobře,“ svoluje Lukáš a chystá se s Honzou na výpravu pro písek, který není nijak zvláštní, ale bohužel leží přesně na pozemku, kde už léta nikdo nebydlí a kluci se hodně bojí tam chodit, protože se vypráví, že zde sídlil strašlivý pískový obr, který sní každého, kdo se přiblíží pro jeho písek. „Ale to je přece jen pověra,“ míní Honza. No a tak se naši hrdinové dostávají na cestu plnou dobrodružství a nebezpečí. Každý je vybaven kbelíčkem a lopatičkou na písek a samozřejmě písťalkou pro případ, že by se někdo z nich ztratil.

Obě zvířátka s úsměvem na tváři utíkají po polní cestě přes vesnici k už dávno zavřenému pískovému lomu. Společně si prozpěvují písničky o lesních zvířátkách, vypráví si vtipy, poskakují a všelijak si hrají s nádherně zažloutlými listy všude okolo. Po asi deseti minutách svižné chůze docházejí k prudkému svahu dolů do lomu a zde poprvé za cestu si nemají co říct a jen mlčky koukají dolů. „Stejně by mě zajímalo, kdo vymyslel to hloupé pravidlo o střídání,“ stěžuje si Honza. „Jo, proč sem nemohli chodit jen nejstarší Martin s Ondrou, proč zrovna my,“ přidal se Lukáš.

Chtě, nechtě slezli po strmé cestě dolů a připravili své nářadí na naplnění kbelíčků čerstvým, zarudlým a mokřým pískem na dně lomu. Vtom zaslechli obří rámus a hukot, který se díky strmému kopci ještě desetkrát znásobil a obě zvířátka ohlušil. Něco, jako když se probouzí něco velikého a zlého. Obě zvířátka vzala nohy na ramena a utíkala nejrychleji, co mohla. Zajíci nezastavili, ani když si v polovině kopce uvědomili, že tam nechali kbelíčky s lopatkami. Utíkali dál a až na vrcholku kopce se zastavili, aby si vydechli. Otočili se a koukli dolů do lomu, aby zjistili, jestli je to něco následuje, ale nic tam nebylo. „Fuj, to bylo o fous,“ vydechl Honza. „To máš pravdu,“ souhlasí také udýchaný Lukáš. „Tak tam nás už nikdo nikdy nedostane.“

Společně se rozešli k domovu ještě celí rozklepaní z této hrůzy a sledují, jak na vedlejším poli zrovna pracuje kombajn a v něm sedí medvěd. Právě si vzpomněli, jak každou sklizeň chodí s kamarády k poli a koukají se na kombajny, jak se potýkají s tím žlutým obilím. A právě z těchto vzpomínek je vyrušil opět ten samý zvuk jako v lomu, až na to, že teď to bylo mnohem blíž. Ale kromě nich a medvěda s kombajnem tu nikdo jiný nebyl. A vtom to Honzovi konečně došlo. To nebyl žádný obr tam v tom lomu, to byl jen tento kombajn, z kterého je teď medvěd zdraví. A oba dva se rozesmáli svému vlastnímu počínání. „My jsme ale chytrolíni, že nepoznáme kombajn od příšery,“ směje se Lukáš. „Víš co,“ říká Honza, „uděláme si trochu legrace z Ondry i Martina. Teď doběhneme domů a řekneme jim, že jsme tam nechali kbelíčky, že se tam strašně bojíme, protože nás tam něco vyděsilo.“ „To je výborný nápad,“ zajásal Lukáš nadšen, že se bude moci trochu Martinovi pomstít za všechno, co mu kdy udělal. „A pak je tam půjdeme všichni vyděsit.“ S tak dobrým nápadem se rozběhli domů a všechno jim to takhle řekli a možná, že i něco málo přidali. Ondra s Martinem chtěli, aby je Markétka obdivovala a byli v očích všech ti nejlepší, a tak všechno udělali podle jejich přání. A nikdo se nikdy nedozvěděl, že vlastně Lukáše s Honzou vyděsil starý kombajn.

Písek Ondra s Martinem donesli a společně dostavěli plot i novou místnost ještě ten samý den.

No a takto místní lom došel ke svému názvu Obří Lom.

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem rozvíjet čtenářskou gramotnost, motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku

rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném

seznamuje se základními literárními pojmy

výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění

oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky

vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu

charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta

rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky.

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc

různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec - 1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. ročníku napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací

2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Leden - 3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Únor - 4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)

5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny

6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Duben- 7/ **Realizace**

A/ přítomni jsou všichni žáci tříd 9. žáci 2.třídy

B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 15. 6. 2015**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu

Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy (některé budou zveřejněny ve školním časopise).

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracovala a projekt vedla: Mgr. Alena Sudková